

Tretia nedeľa v období cez rok C

23. januára 2022

Lk 1, 1- 4, 4, 14 – 21

Milé sestry a bratia v Kristovi

V uplynulom týždni boli zverejnené výsledky minuloročného sčítania obyvateľov na Slovensku. Podobne ako aj inde vo svete aj u nás ubúda ľudí, ktorí sa hlásia k viere, ku kresťanstvu. Aj my si v duchu kladieme otázku, čo nám dáva viera. Pýtame sa, čím sa nám prihovárajú staré biblické texty, čo prinášajú do nášho života? Dnes starozákonné čítanie hovorilo, ako Izraeliti po návrate zo zajatia v Jeruzaleme s dojatím a radosťou počúvali staré texty a ich výklad. Tie texty sa ale priamo dotýkali ich života, boli pre nich povzbudením. Čo ale dáva nám dnes evanjelium, Ježišovo radostné posolstvo o živote?

Podobné sa pýtali aj účastníci zhromaždenia v nazaretskej synagóge, do ktorej vstúpil Ježiš, ich mladý krajan. Prečítal tam text z proroka Izaiáša a jeho poslucháči čakali, ako tieto 700 rokov staré slová môžu zasiahnuť do ich života. Podobné texty nepočúvame preto, aby sme sa vrátili do minulosti, ale aby sme sa vedeli inšpirovať pre súčasnosť. Aby sme sa na ne nadviazali svojim životom. Aby sme pokračovali v napísanom –nie textom zloženým z viet a slov, ale svojim životom - tým, čo žijeme.

Túto cestu dnes ukázal aj samotný Ježiš. Neuspokojil sa s výkladom, ale text aktualizoval: preniesol ho do súčasnosti – povedal: dnes sa splnili slová Písma, ktoré ste práve počuli. On sám prichádza naplniť slová, ktoré práve čítal. On sám prináša do života svojich súčasníkov plnosť života: spásu chudobným, oslobodenie zajatým, slepým videnie, ohlásiť milostivý rok Pánov. On sám sa stal pre človeka evanjeliom – radostnou správou. Jeho kázeň bola veľmi krátka – v slovenskom preklade obsahuje len deväť slov: „Dnes sa splnili slová Písma, ktoré ste práve počuli.“ Napriek tomu sa jeho reč dotkla srdc poslucháčov. Cítili, že Ježiš káže svojim životom. Uzdravuje, prináša vieru, nádej, obnovuje lásku. Zapaľuje v srdciach ľudí nanovo oheň tých duchovných hodnôt, ktoré aj dnes v človeku vie vzbudiť len viera.

O Ježišovi Písmo vieme, že už od mladosti sa zaoberal textami Písma. Ako dvanásťročný udivoval tamojších učencov v chráme, kládol im otázky, diskutoval s nimi. Napriek tomu sa nestal profesionálnym zákonníkom, teoretickým učiteľom viery. Ohlasoval evanjelium svojim životom, v kontakte s ľuďmi. Vedel, že jedine obnovená prax života môže nanovo zapáliť srdcia človeka pre hodnoty viery a lásky. Môže dať nádej smerom do budúcnosti.

To platilo vtedy, to platí aj dnes. Aj my sa najviac spoliehame na tých, ktorí majú v cirkvi zodpovednosť, ktorí ohlasujú evanjelium takpovediac profesionálne. Očakávame od nich teoretické poučenie, ako kráčať cestou viery ďalej, čo je aj potrebné. Ale viera je predovšetkým vecou našej praxe, nášho života – predovšetkým tej spoločnej. My všetci sa máme usilovať porozumieť slovám písma a prinášať dnešnému svetu nádej. Máme svedčiť o možnosti lásky. Svedčiť o láske, ktorá nie je vypočítavá, sebecká, ale skutočná. My si máme uchovať vieru - napriek všetkým prekážkam a skepse, ktorá v dnešnom svete panuje.

To všetko sú hodnoty ducha, ktoré sa vyrobiť, ani sa ani nedajú nastoliť teóriami, či kázňami. K nim sa dá pristúpiť nie na základe odbornosti, ale len s pokorou v srdci - svojim vlastným životom. Tam, kde

sa ich usilujeme uskutočňovať. Bez nich sa ale ani náš moderný a pokročilý svet neposunie skutočne dopredu. A tak aj dnes sú a naďalej budú potrební tí, ktorí sa – síce s pokorou v srdci – napriek svojim chybám a nedostatkom podujmú túto radostnú zvesť o živote vo viere, nádeji a láske ohlasovať. A to aj napriek tomu, že toto posolstvo je už staré viac ako 2000 rokov.

Prosme, aby sa ono aj s našou pomocou šírilo v dnešnom svete.

Viliam Arbet